

De schoonmoeder

Sally Hepworth

De schoonmoeder

ISBN 978-90-225-8809-3

ISBN 978-94-023-1377-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Mother-in-Law*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Sally Hepworth

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn schoonmoeder Anne,
van wie ik het niet in mijn hoofd zou halen haar te vermoorden.*

*En voor mijn schoonvader Peter,
bij wie ik daar zo nu en dan wel over heb gefantaseerd.*

Lucy

Ik zit aan mijn keukentafel de was te vouwen als er voor de deur een politieauto stopt. Geen toeters en bellen – geen sirene of zwaailichten – en toch begint er iets te knagen in mijn binnenste. De waarschuwing van Moeder Natuur dat er iets mis is. Het schemert buiten, het is vroeg in de avond, de voordeurlampen van de diverse burens gaan net aan. Het is verdorie etenstijd. De politie komt niet aan de deur rond etenstijd als er niets aan de hand is.

Ik gluur even door de doorgang naar de huiskamer, waar mijn luie kinderen languit op verschillende meubelstukken hangen, ieder gericht op zijn eigen mobiele apparaat. Ze leven nog. Zijn ongedeerd. Ze verkeren in goede gezondheid, afgezien van een lichte schermverslaving misschien. Archie van zeven kijkt op de grote iPad naar een gezin dat Wii-games speelt; Harriet van vier volgt op de kleine iPad hoe kleine meisjes in Amerika speelgoed uitpakken. Zelfs Edie van twee staart met open mond naar de televisie. Ik voel een zekere mate van rust bij de gedachte dat mijn familie zich onder dit dak bevindt. Althans, grotendeels. Pa, denk ik plotseling. O nee, alsjeblieft niet mijn vader.

Ik kijk weer naar de politieauto. De koplampen verlichten een zweem van regen.

Gelukkig is er niets met de kinderen, fluistert een schuld bewust stemmetje in mijn hoofd. *Gelukkig is er niets met Ollie*. Ollie is achter op de veranda hamburgers aan het grillen. Veilig. Hij is vandaag eerder thuisgekomen uit zijn werk, kennelijk omdat hij zich niet lekker voelde, al komt hij niet bepaald ziek op me over. Maar hij leeft dus in ieder geval nog wel, en daar ben ik van ganser harte dankbaar voor.

Het is wat harder gaan regenen; de mist is overgegaan in meer uitgesproken dikke druppels. De politiemensen zetten de motor af, maar stappen niet meteen uit de auto. Ik maak een balletje van een paar sokken van Ollie, leg die op zijn stapel en pak een volgend paar. Eigenlijk zou ik nu moeten opstaan en naar de deur lopen, maar mijn handen gaan op de automatische piloot door met vouwen, alsof de politieauto vanzelf zal verdwijnen en alles weer in orde zal zijn als ik normaal blijf doen. Maar het werkt niet. Een geüniformeerde politieman stapt uit aan de bestuurderskant.

‘Ma-hááám!’ roept Harriet. ‘Edie zit tv te kijken!’

Twee weken geleden heeft een prominente nieuwsverslaggeefster publiekelijk haar ‘afkeer’ uitgesproken over kinderen van nog geen drie jaar die werden blootgesteld aan tv, ze noemde het zelfs ‘kindermishandeling’. Zoals de meeste Australische moeders was ik daar hevig verontwaardigd over en reageerde ik met de voorspelbare woorden: ‘Wat weet zij er nou van? Ze heeft waarschijnlijk een heel team van nanny’s en heeft zelf nog nooit één dag voor haar kinderen gezorgd!’ waarna ik razendsnel de regel ‘geen schermen voor Edie’ invoerde. Die heeft geduurd tot twintig minuten geleden, toen ik aan de telefoon was met de energiemaatschappij en Edie besloot de oude ‘Mam, ma-hááám, MA-HAAAM’-truc te gebruiken tot ik zwichtte, een aflevering van *Play School* voor haar opzette en me terugtrok in de slaapkamer om mijn gesprek voort te zetten.

‘Dat geeft niet, Harriet,’ zeg ik, met mijn blik nog op het raam gericht.

Harriets boze gezichtje duikt voor me op, haar dikke, donker-bruine pony dansend als een zwabber. ‘Maar je hebt ZELF gezegd...’

‘Maakt niet uit wat ik heb gezegd, een paar minuutjes kan geen kwaad.’

De agent is achter in de twintig, zo te zien, hooguit dertig. Hij heeft zijn politiepet in de hand, maar klemt die onder zijn arm om aan de voorkant van zijn te strakke broek te sjoeren. Een kleine, kogelronde politievrouw van ongeveer dezelfde leeftijd stapt uit aan de passagierskant, haar pet stevig op het hoofd. Ze lopen om de auto heen en komen zij aan zij het pad op. Het is duidelijk dat ze bij ons moeten zijn. Nettie, denk ik ineens. Er is iets met Nettie.

Het zou kunnen. Ollies zus heeft de laatste tijd flink wat gezondheidsproblemen gehad. Of misschien gaat het om Patrick. Of is er iets heel anders aan de hand?

Het punt is dat ik ergens wel weet dat het niet om Nettie of om Patrick gaat, of om mijn vader. Gek dat je sommige dingen gewoon wéét.

‘De hamburgers zijn klaar.’

De hordeur gaat schrapend open en Ollie verschijnt bij de achterdeur met een schaal vlees. De meiden drommen om hem heen, en hij hapt met zijn ‘krokodillentang’ naar hen terwijl ze joelend op en neer springen, zo luidruchtig dat ze het geklop op de voordeur bijna overstemmen.

Bijna.

‘Werd er nou geklopt?’ Ollie trekt een wenkbrauw op, eerder nieuwsgierig dan bezorgd. Sterker nog, hij lijkt op te leven. *Een onverwachte gast, zomaar doordeweeks! Wie kan dat nou zijn?*

Ollie is de sociale van ons tweeën, degene die vrijwillig in het oudercomité op de school van de kinderen zit omdat het ‘een mooie manier is om mensen te leren kennen’; hij is degene die over de heg hangt om een praatje te maken met de burens als hij ze hoort in de tuin; degene die mensen die hem vaag bekend voorko-

men aanspreekt om na te gaan of hij ze ergens van kent. Een mensmens. Voor Ollie is doordeweeks onverwacht bezoek aan de deur een reden voor enthousiasme, niet om aan onheil te denken.

Maar hij heeft natuurlijk de politiewagen niet gezien.

Edie rent de gang in. 'Ik doe open, ik doe open.'

'Wacht even, Edie-pedie,' zegt Ollie, en hij kijkt om zich heen op zoek naar een plek om de hamburgers neer te zetten. Maar hij is niet snel genoeg, want tegen de tijd dat hij een vrij stukje aanrecht heeft gevonden, heeft Edie de deur al met een zwaai opengedaan.

'Poliesie!' zegt ze vol ontzag.

Dat is natuurlijk het moment waarop ik achter haar aan zou moeten hollen, de politie bij de deur zou moeten onderscheppen en me zou moeten verontschuldigen, maar mijn voeten zijn als in beton gegoten. Gelukkig gaat Ollie al op een drafje achter Edie aan, en hij woelt even speels door haar haar.

'G'day,' begroet hij de agenten. Hij kijkt vluchtig over zijn schouder het huis in, in gedachten nog bij zijn handelingen van een paar tellen geleden; misschien vraagt hij zich af of hij de gasfles wel heeft dichtgedraaid of kijkt hij of de schaal met hamburgers stevig genoeg staat op het aanrecht. Het is het klassieke, arge-loze gedrag van iemand die op het punt staat slecht nieuws te ontvangen. Ik heb het gevoel alsof ik ons allemaal op televisie zie, met de knappe vader die van niets weet en de schattige peuter. Het doorsneegezin in een buitenwijk waarvan het leven straks op z'n kop gezet wordt... voorgoed geruïneerd.

'Wat kan ik voor u doen?' vraagt Ollie uiteindelijk als hij zijn aandacht op de politieagenten richt.

'Ik ben hoofdbrigadier Arthur,' hoor ik de vrouw zeggen, maar ik kan haar niet zien vanaf de plek waar ik sta, 'en dit is brigadier Perkins. Bent u Oliver Goodwin?'

'Ja.' Ollie glimlacht naar Edie en geeft haar zelfs een knipoog. Het is genoeg om mij ervan te overtuigen dat ik me overdreven

theatraal opstel. Ook al is er slecht nieuws, misschien is het ook weer niet zó slecht. Misschien is het zelfs niet óns slechte nieuws. Misschien een inbraak bij een van onze burens? Bij dat soort gebeurtenissen doet de politie toch altijd 'buurtonderzoek'?

Opeens kijk ik uit naar het moment, over een paar minuten, waarop ik weet dat alles oké is. Ik zie al voor me hoe Ollie en ik zullen lachen om mijn paranoïde reactie. *Je gelooft nooit wat ik dacht*, zal ik tegen hem zeggen, waarna hij glimlachend zijn ogen ten hemel slaat. *Altijd maar piekeren*, zegt hij dan. *Hoe krijg jij toch ooit iets gedaan met dat gepieker van je?*

Maar als ik een paar passen naar voren schuifel, zie ik dat mijn gepieker niet onnodig was. Ik zie het aan het sombere gezicht van de politiemans, aan de manier waarop zijn mondhoeken omlaag krullen.

De vrouw kijkt vluchtig naar Edie en dan weer naar Ollie. 'Kunnen wij ergens praten... in alle rust?'

De eerste tekenen van onzekerheid verschijnen op Ollies gezicht. Zijn schouders verstarren en hij gaat wat rechter staan. Hij duwt, misschien onbewust, Edie bij de deur vandaan, achter zich, alsof hij haar ergens voor moet afschermen.

'Edie-pedie, zal ik *The Wiggles* weer opzetten?' zeg ik als ik eindelijk haar kant op loop.

Ze schudt resoluut het hoofd, zonder haar blik af te wenden van de politie. Haar zachte, ronde gezichtje straalt van belangstelling en ze plant haar mollige, wankele beentjes onwaarschijnlijk stevig op de vloer.

'Kom, schat,' probeer ik, en ik strijk met mijn hand over haar lichte, goudblonde haar. 'Wil je een ijsje?'

Dat is een groter dilemma voor Edie. Ze kijkt me even aan en aarzelt tamelijk lang, alsof ze moet inschatten of ik te vertrouwen ben. Na een korte stilte roep ik naar Archie dat hij de ijslolly's moet pakken, en ze schiet de gang door.

‘Kom binnen,’ zegt Ollie tegen de politie, en de agenten werpen me een snelle, beleefde glimlach toe. Een medelijdende glimlach. Een glimlach die dwars door mijn hart snijdt, me een beetje van mijn stuk brengt. *Het is niet bij de burens*, zegt die glimlach. *Het slechte nieuws gaat júllie aan.*

Er zijn niet veel rustige plekjes bij ons in huis, dus neemt Ollie de politiemensen mee naar de eetkamer en schuift een paar stoelen naar achteren. Ik leg snel mijn zojuist gevouwen was in de mand. De stapels vallen tegen elkaar aan als instortende gebouwen. De agenten nemen plaats op de stoelen, Ollie gaat op de armleuning van de bank zitten en ik blijf staan, kaarsrecht, stokstijf. Ik zet me schrap.

‘Eerst moet ik bevestigen dat u familie bent van Diana Goodwin...’

‘Ja,’ zegt Ollie, ‘dat is mijn moeder.’

‘Dan heb ik helaas slecht nieuws voor u,’ begint de vrouwelijke agent, en ik doe mijn ogen dicht, omdat ik al weet wat ze gaat zeggen.

Mijn schoonmoeder is dood.

Lucy

Tien jaar geleden...

Iemand heeft ooit tegen me gezegd dat je twee families hebt in je leven: die waarin je bij je geboorte terechtgekomen bent en de familie die je zelf uitkiest. Maar dat is niet helemaal waar, toch? Oké, je partner mag je dan misschien zelf uitkiezen, maar je kinderen kies je bijvoorbeeld niet uit. Je kiest je schoonzussen of zwagers niet zelf, of de oude ongetrouwde tante van je partner met het drankprobleem, de neef met de eindeloze reeks vriendinnen die jouw taal niet spreken. Dat wordt allemaal bepaald door de snoevende huursoldaten van het lot.

‘Hallo?’ roept Ollie. ‘Is er iemand thuis?’

In sta in de gapend grote hal van het huis van de Goodwins en kijk om me heen naar het marmer dat zich in alle richtingen uitstrekt. Een draaiende trap strekt zich uit van het souterrain naar de eerste verdieping, onder een magnifieke kristallen kroonluchter. Het voelt alsof ik de bladzijden van het tijdschrift *HELLO!* betreden heb, met die belachelijke foto’s van beroemdheden die languit op sierlijke meubelstukken liggen, of op rijlaarzen in de groene heuvels staan met een golden retriever aan hun voeten. Ik

heb me altijd voorgesteld dat Buckingham Palace er vanbinnen zo uitzag, en anders op z'n minst een van de kleinere paleizen, zoals St. James of Clarence House.

Ik probeer Ollies blik te vangen om hem... ja, wat eigenlijk? Om hem een verwijt te maken? In stilte toe te juichen? Eerlijk gezegd weet ik het zelf niet, maar het maakt niet uit, aangezien hij al naar binnen beent om onze komst aan te kondigen. Te zeggen dat ik hier niet op voorbereid ben zou een gigantisch understatement zijn. Toen Ollie vroeg of ik met hem bij zijn ouders wilde gaan eten, zag ik in gedachten lasagne en een salade voor me in een pittoreske bungalow van lichte baksteen, zoals het huis waarin ik ben opgegroeid. Ik zag beelden voor me van een liefhebbende moeder met een fotoalbum vol sepiakleurige babyfoto's, en een stroef-trotse maar sociaal onhandige vader met een blikje bier in de hand en een voorzichtige glimlach. Maar hier waren de kunstwerken en glanzende sculpturen van onderaf belicht, en de ouders, al dan niet sociaal onhandig, waren nergens te bekennen.

'Ollie!' Ik pak hem bij de elleboog en wil hem net dringend iets toefluisteren als een mollige man met een rood hoofd aangesneld komt door een grote boogvormige poort aan de achterkant van het huis, met een glas rode wijn in de hand.

'Pap!' roept Ollie uit. 'Daar ben je.'

'Kijk eens aan, wie we daar hebben.'

Tom Goodwin is het tegenovergestelde van zijn lange, donkerharige zoon. Klein, dik en onmodieus, zijn roodgeruite overhemd ingestopt in een kakikleurige katoenen broek met riem waar zijn dikke buik overheen hangt. Hij slaat zijn armen om zijn zoon heen, en Ollie beukt zijn pa met een vuist op de rug.

'Jij bent vast Lucy,' zegt Tom als hij Ollie heeft losgelaten. Hij pakt mijn hand en pompt die hartelijk op en neer, waarbij hij zachtjes even fluit. 'Zo, hé. Goed gedaan, jochie.'

'Leuk u te ontmoeten, meneer Goodwin.' Ik glimlach.

‘Tom! Zeg maar Tom.’ Hij lacht naar me alsof hij de paasbingo gewonnen heeft en lijkt zich dan zijn manieren te herinneren. ‘Diana! Diana, waar zit je? Ze zijn er!’

Even later komt Ollies moeder tevoorschijn uit het achterste gedeelte van het huis. Ze draagt een witte blouse op een donkerblauwe pantalon en veegt niet-bestaande kruimels van haar kleding. Ik word opeens onzeker over mijn eigen outfit, een lange jarenvijftigjurk die van mijn moeder is geweest, rood met witte stippen. Hij leek me wel charmant, maar nu komt mijn keuze me excentriek en idioot voor, vooral gezien de eenvoudige, ingetogen kleding van Ollies moeder.

‘Mijn excuses,’ zegt ze van een afstand. ‘Ik had de bel niet gehoord.’

‘Dit is Lucy,’ zegt Tom.

Diana steekt me een hand toe. Als ik haar handdruk beantwoord, valt me op dat ze bijna een kop groter is dan haar echtgenoot, ondanks haar platte schoenen, en zo mager als een lantaarnpaal, op een lichte middelbare verdikking rond de taille na. Ze draagt haar zilvergrijze haar in een elegante boblijn op kaaklengte en heeft een rechte, Romeinse neus, en anders dan Tom vertoont ze een sterke gelijkenis met haar zoon.

Het valt me ook op dat haar handdruk kil is.

‘Wat fijn u te ontmoeten, mevrouw Goodwin,’ zeg ik, en ik laat haar hand los om haar de bos bloemen te geven die ik heb meegebracht. Ik wilde per se onderweg bij de bloemist langs, ook al zei Ollie: ‘Ze is niet zo van de bloemen.’

‘Alle vrouwen zijn van de bloemen,’ heb ik toen met een geërgerde blik geantwoord. Maar nu ik de afwezigheid van sieraden, haar ongelakte nagels en degelijke schoenen zie, krijg ik het gevoel dat ik me vergist heb.

‘Dag, mam.’ Ollie omhelst zijn moeder stevig, een gebaar dat ze toelaat, al beantwoordt ze het niet van harte. Ik weet van de vele

gesprekken met Ollie dat hij dol is op zijn moeder. Hij barst zowat van trots als hij vertelt over de liefdadigheidsstichting die ze in haar eentje runt ten bate van vluchtelingen in Australië, van wie velen kleine kinderen hebben of zwanger zijn. Natúúrlijk vindt ze bloemen maar banaal, besef ik opeens. Stomkop die ik ben. Misschien had ik babykleertjes moeten meenemen, of spullen voor aanstaande moeders?

‘Oké, Ollie,’ zegt ze na korte tijd als hij haar niet loslaat. Ze recht haar rug. ‘Ik heb niet eens de kans gehad om Lucy fatsoenlijk te begroeten!’

‘Laten we naar de salon gaan voor een borrel, dan kunnen we elkaar beter leren kennen,’ zegt Tom, en we lopen met z’n vieren verder het huis in. Dan zie ik een gezicht om het hoekje gluren.

‘Nettie!’ roept Ollie uit.

Waar iedere gelijkenis tussen Tom en Ollie ontbreekt, is Antoinette zonder enige twijfel Toms dochter. Ze heeft zijn rode wangen en zijn gedrongen bouw, en tegelijkertijd is ze vertederend aantrekkelijk. En stijlvol gekleed, in een grijze wollen jurk met zwartsuède laarzen eronder. Ollie heeft me verteld dat zijn jongere zus getrouwd is en geen kinderen heeft. Ze bekleedt een hoge functie bij een marketingbedrijf en wordt vaak gevraagd als spreekster voor congressen over vrouwen en het glazen plafond. Ik vond dat voor iemand van tweeëndertig – slechts twee jaar ouder dan ik – indrukwekkend en een tikkeltje intimiderend toen ik het hoorde, maar dat valt allemaal weg als ze me begroet met een stevige omhelzing. De Goodwins zijn blijkbaar nogal knuffelig angelegd.

Allemaal behalve Diana.

‘Ik heb zo veel over je gehoord,’ zegt Nettie. Ze haakt een arm in de mijne en ik word omhuld door een wolk duur ruikend parfum. ‘Kom, dan stel ik je voor aan Patrick, mijn man.’

Nettie trekt me mee onder een toog door, langs iets wat eruitziet

als een lift – een lift! – en veel ingelijste kunst, bloemstukken en foto's van gezinsvakanties op de skipistes en aan het strand. Er is één foto bij van Tom, Diana, Nettie en Ollie op kamelen in de woestijn met een piramide op de achtergrond, waarop ze allemaal hand in hand staan, de handen in de lucht gestoken.

Als kind ging ik op vakantie naar het kustplaatsje Portarlington, op nog geen uur rijden van ons huis.

We komen uit in een kamer die ongeveer even groot is als mijn appartement, gevuld met banken en fauteuils, duur uitziende kleden en zware houten wandtafels. Een boom van een kerel staat op uit een leunstoel.

'Patrick,' zegt hij. Zijn handdruk is klam, maar hij kijkt er verontschuldiging bij, dus ik doe alsof ik het niet merk.

'Lucy. Leuk je te ontmoeten.'

Ik weet eigenlijk niet wat voor man ik me naast Nettie had voorgesteld; misschien klein en pienter, iemand die het anderen naar de zin wil maken, zoals zij. Ik vond Ollie al lang, met zijn één meter zevenentachtig, maar Patrick is pas echt een reus, hij is zeker tien centimeter langer. Afgezien van zijn lengte doet hij me een beetje aan Tom denken, in zijn geruite overhemd en kakibroek, met een bol gezicht en een gretige glimlach. Hij heeft op studentikoze wijze een gebreide trui om zijn schouders hangen.

Als de begroetingen achter de rug zijn laten Ollie, Tom en Patrick zich op de grote bank zakken terwijl Diana en Nettie naar een drankenkast lopen. Ik aarzel even en ga dan met de vrouwen mee.

'Ga zitten, Lucy,' draagt Diana me op.

'O, ik help je graag met...'

Maar ze steekt haar hand op alsof ze me een stopteken geeft. 'Alsjeblieft,' zegt ze. 'Ga zitten.'

Diana wil ongetwijfeld alleen maar beleefd zijn, maar ik voel me een beetje afgewezen. Zij kan natuurlijk niet weten dat ik in gedachten al elleboog aan elleboog met haar stond in de keuken,

misschien zelfs gedurende een gezamenlijke saladecrisis die ik kon oplossen door snel een dressing in elkaar te flansen (verder dan een saladecrisis zou ik niet komen met mijn culinaire capaciteiten). Zij kan niet weten dat ik in gedachten naast haar kroop op de bank terwijl ze me door fotoalbums en familiestambomen loodste, met langdradige verhalen die Ollie zouden doen kreunen. Zij weet niet dat ik van plan was de hele avond niet van haar zijde te wijken. Tegen de tijd dat wij naar huis zouden gaan, zou ze net zo dol zijn op mij als ik op haar.

In plaats daarvan ga ik zitten.

‘Dus Ollie en jij zijn collega’s?’ vraagt Tom als ik naast Ollie heb plaatsgenomen op de bank.

‘Klopt,’ zeg ik. ‘We werken nu drie jaar samen.’

‘Drie jaar?’ vraagt Tom quasigeschokt. ‘Je hebt wel de tijd genomen, hè, vriend?’

‘Ik moet altijd even op gang komen,’ zegt Ollie.

Ollie was destijds de klassieke betrouwbare collega. Degene die altijd een luisterend oor had voor mijn vreselijke datingverhalen, een schouder om op uit te huilen. Anders dan de types op wie ik meestal viel, de machtige, krachtige eikels die graag de leiding namen, was Ollie opgewekt, pretentieloos en altijd even aardig. En het belangrijkste van alles: hij aanbad me. Het heeft even geduurd voordat het me duidelijk werd, maar aanbeden worden is een stuk prettiger dan slecht behandeld worden door charismatische klootzakken.

‘Hij is toch niet je baas, hè?’ Toms ogen schitteren. Het is walgelijk seksistisch, maar Tom is iemand aan wie je je moeilijk kunt ergeren.

‘Tom!’ zegt Diana afkeurend, maar het is duidelijk dat ook zij zich maar moeilijk aan hem kan ergeren. Ze is teruggekomen met de drankjes, en nu perst ze haar lippen op elkaar als een moeder die streng probeert te zijn voor haar schattige, ongehoorzame

peuter. Ze geeft me een glas rode wijn en gaat aan de andere kant naast Ollie zitten.

‘Nee, we zijn gewoon collega’s,’ zeg ik tegen Tom. ‘Ik werf kandidaten voor de technische functies, Ollie trekt ondersteunend personeel aan. We werken nauw samen.’

Heel nauw, de laatste tijd. Gek genoeg is het begonnen met een droom. Een bizarre, meanderende droom die begon met de negentigste verjaardag van mijn oudtante Gwen en eindigde in het huis waar mijn beste vriendin van de lagere school woonde, maar zij was geen klein meisje meer maar een oude dame. En ergens in het midden was Ollie er ineens. Op de een of andere manier was hij anders. Sexyer. De volgende dag op het werk stuurde ik hem een mailtje waarin ik hem vertelde dat ik die nacht over hem had gedroomd. Daarop volgde het voorspelbare ‘Wat deed ik dan?’-praatje, maar met een onderstroom. Ollies kantoor lag pal naast het mijne, maar we stuurden elkaar altijd mailtjes: snedig commentaar over het Donald Trump-kapsel van onze gezamenlijke baas of verdacht gedrag op de kerstborrel, en verzoekjes voor de sushi-lunchbestelling. Maar die dag was het anders. Tegen het einde van de middag sloeg mijn hart even over als zijn naam in mijn inbox verscheen.

Ik heb het nog een tijdje tegengehouden. Wat wij hadden was geen relatie, en zeker niet dé relatie. Maar toen ik zag dat hij elke morgen geld gaf aan de dronken man op het station (zelfs nadat die hem had uitgescholden en hem ervan had beschuldigd zijn drank te hebben gestolen); toen hij een verdwaald jongetje in het winkelcentrum boven zijn hoofd hield zodat het jochie kon kijken of hij zijn moeder zag; toen hij steeds vaker mijn gedachten beheerste, drong er iets tot me door: dit is het. Hij is de ware.

Ik vertel Ollies familie dat verhaal (behalve de droom), maaiend met mijn armen en zonder adempauze, zoals ik vaker doe wanneer ik nerveus ben. Tom is zichtbaar in vervoering door het re-

laas, en terwijl ik aan het woord ben klopt hij zijn zoon zo nu en dan op de rug.

‘Vertel eens wat over... jullie allemaal,’ zeg ik als ik uitgeraasd ben.

‘Nettie is marketingmanager bij MartinHoldsworth,’ zegt Tom, zo trots als een pauw. ‘Ze runt daar de hele afdeling.’

‘En jij, Patrick?’ vraag ik.

‘Ik run een boekhoudfirma. Die is nu nog klein, maar we gaan later wel uitbreiden.’

‘Vertel eens wat over je ouders, Lucy,’ neemt Diana het woord. ‘Wat doen je vader en moeder?’

‘Mijn vader was hoogleraar moderne Europese geschiedenis. Inmiddels met pensioen. En mijn moeder is gestorven aan borstkanker.’ Het is zeventien jaar geleden, dus het is niet loodzwaar om erover te praten, eerder ongemakkelijk. Het ongemak ligt meestal bij andere mensen, die niet weten wat ze moeten zeggen wanneer ze het horen.

‘Wat akelig,’ zegt Tom, en zijn zware bas brengt een voelbare rust in het vertrek.

‘Ik heb mijn moeder een paar jaar geleden verloren,’ zegt Patrick. ‘Het is iets waar je nooit overheen komt.’

‘Klopt,’ zeg ik instemmend, en ik voel een plotselinge verwantschap met Patrick. ‘Maar om antwoord te geven op je vraag, Diana, mijn moeder bleef fulltime thuis bij de kinderen. En vóór die tijd gaf ze les op een basisschool.’

Het vervult me altijd met trots om mensen te vertellen dat ze onderwijzeres is geweest. Na haar dood hebben talloze mensen me laten weten dat ze een fantastische juf was, dat ze alles overhad voor haar leerlingen. Het is eigenlijk zonde dat ze niet meer is gaan werken, ook niet toen ik zelf naar school ging.

‘Waarom zou je een kind nemen als je niet in de buurt blijft om ervan te genieten?’ zei ze vaak, wat op zich grappig is, want ze kon

zelf dus niet in de buurt blijven om van mij te genieten, aangezien ze is gestorven toen ik dertien was.

‘Ze heette...’ begin ik, maar op hetzelfde moment gaat Diana staan. We houden allemaal op met praten en volgen haar met onze ogen. Het is de eerste keer dat ik de term ‘matriarch’ begrijp, en de invloed die deze positie met zich meebrengt.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Ik denk dat het eten nu wel klaar is, dus als jullie willen, kunnen we aan tafel.’

En met die woorden lijkt er een einde te zijn gekomen aan het gesprek over mijn moeder.

We eten lamsbout, door Diana zelf bereid en opgediend. Gezien de omvang van het huis had ik bijna verwacht dat er cateraars zouden opduiken, maar dit gedeelte van de avond is in ieder geval gezellig en vertrouwd.

‘Ik was onder de indruk toen ik over je stichting hoorde,’ zeg ik als Diana eindelijk is gaan zitten na het serveren van het eten. ‘Ollie is zo trots op je, hij vertelt iedereen die het maar horen wil over je liefdadigheidswerk.’

Diana glimlacht vaag in mijn richting en pakt de schaal bloemkool met kaassaus. ‘O ja?’

‘Nou en of. Ik zou er heel graag meer over horen.’

Diana schept bloemkool op haar bord en concentreert zich op de transactie alsof ze een operatie uitvoert. ‘O? Wat zou je willen weten dan?’

‘Nou...’ Ik voel opeens alle ogen op me gericht. ‘Bijvoorbeeld... hoe je op het idee gekomen bent om de stichting op te richten. Hoe is het allemaal tot stand gekomen?’

Diana haalt haar schouders op. ‘Ik zag dat er behoefte aan was. Het is geen hogere wiskunde hoor, babybenodigdheden inzamelen.’

‘Wat een bescheidenheid.’ Tom schuift een nieuwe hap lamsvlees op zijn vork terwijl hij nog kauwt op de vorige. Hij propt de

hap in zijn mond en praat gewoon door. ‘Dat komt door haar katholieke opvoeding.’

‘Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?’ vraag ik, want ik besef dat Ollie me dat nooit verteld heeft.

‘In de bioscoop,’ zegt Nettie. ‘Papa zag mama staan aan de andere kant van de foyer en de vonk sprong over.’

Tom en Diana wisselen een blik. Ik zie genegenheid in hun ogen, maar ook iets anders, iets wat ik niet helemaal kan thuisbrengen.

‘Wat zal ik zeggen? Ik wist meteen dat zij het was. Diana was anders dan alle andere mensen die ik kende. Ze was... slimmer. Interessanter. Voor mij te hoog gegrepen, dacht ik.’

‘Mama komt uit een welgestelde familie,’ legt Nettie uit. ‘Ge-goede burgerij, katholiek. Papa was een jongen van het platteland, zonder connecties en zonder geld. Hij bezat niets anders dan de kleren die hij aanhad.’

Ik neem even de tijd om de conclusie ongedaan te maken die ik had getrokken zodra ik het huis binnenkwam: dat Diana met Tom getrouwd was vanwege zijn geld. Het is een seksistische gedachte, maar ook weer geen belachelijke conclusie, gezien de grote verschillen in hun voorkomen. Het idee dat ze uit liefde met hem getrouwd is maakt dat Diana bij mij een paar treetjes in achtung stijgt.

‘En jij, Diana?’ vraag ik. ‘Wist jij ook meteen dat hij de ware was?’

‘Natuurlijk!’ zegt Tom, en hij vouwt zijn handen om zijn hoofd. ‘Dat kan toch niet anders, met een gezicht als dit?’

Iedereen moet lachen.

‘Eigenlijk probeer ik hem al bijna veertig jaar duidelijk te maken dat ik geen belangstelling heb, maar hij praat er gewoon overheen,’ zegt Diana spottend. Tom en zij wisselen een glimlach uit.

Na haar formele gedrag van daarstraks is het fijn om deze kant

van haar te zien. Ik sta mezelf de hoop toe dat als we eenmaal wat meer tijd met elkaar hebben doorgebracht, ze me vast wel zal toelaten tot haar grondig bewaakte kern. Misschien kan ik haar op een dag zelfs helpen met haar stichting. Diana laat misschien niet makkelijk mensen toe, maar het lukt me vast wel om tot haar door te dringen. Voordat je het weet zijn we dikke vriendinnen.

Ik was dertien toen mijn moeder Joy stierf. De naam Joy – vreugde – was heel toepasselijk. Ze had het altijd naar haar zin en nam zichzelf niet al te serieus. Ze droeg kleurrijke sjaaltjes en grote oorbellen, en ze zong hardop in de auto als er een nummer op de radio was dat ze leuk vond. Op mijn verjaardagsfeestjes droeg ze verkleedkleden, als enige volwassene, en ze had tapschoenen die ze soms aantrok, ook al had ze nooit leren tapdansen.

Zo was mijn moeder.

De enige keren dat ik haar in zwarte kleding heb gezien – zonder haarstukje of haarband of andere opsmuk – was wanneer ze met mijn vader naar een congres of diner moest. Mijn vader is haar tegenpool: behoudend, serieus, ingetogen. De weinige gelegenheden waarbij mijn moeder zich inhield, deed ze dat voor hem. Toen mijn vader besloot om halverwege zijn academische carrière een heel andere baan te nemen – een hachelijke stap die een gevaar kon vormen voor zijn loopbaan en voor ons levensonderhoud – steunde ze hem zonder meer. ‘Het is papa’s taak om voor ons te zorgen en onze taak om voor papa te zorgen.’

Mijn vader is nooit over haar dood heen gekomen. Volgens de cijfers hertrouwen de meeste mannen blijkbaar binnen drie jaar nadat er een einde is gekomen aan hun vorige relatie, maar mijn vader is na zeventien jaar nog altijd een happy single. ‘Je moeder was mijn levenspartner,’ zegt hij wel eens. ‘En een levenspartner heb je voor het leven.’

Na de dood van mijn moeder heeft mijn vader een huishoudster

genomen, om voor ons te koken en schoon te maken en boodschappen te doen. Maria was waarschijnlijk vijftig, maar met het strenge knotje in haar met grijs doorschoten zwarte haar had ze net zo goed honderd kunnen zijn. Ze droeg rokken met panty's en lage pumps, en zelfgemaakte bloemetjesschorten. Haar eigen kinderen waren volwassen en er kwamen nog geen kleinkinderen. Ze kwam elke dag van twaalf uur 's middags tot zes uur 's avonds. Ik weet niet wat Maria's officiële rol ten opzichte van mij was, maar ze was er altijd als ik uit school kwam en het leek wel of dat voor haar het fijnste deel van de dag was. Het was ook voor mij het fijnste deel van de dag. Ze maakte mijn tas leeg, spoelde mijn broodtrommel uit en sneed fruit en kaas, die ze op een bordje legde als vroeg avondmaal – dingen die mijn moeder nóóit gedaan zou hebben. Achteraf gezien zouden sommige mensen zich betutteld gevoeld hebben door Maria.

Ik voelde me alleen maar bemoederd.

Eén keer, toen ik griep had, kwam Maria de hele dag. Ze scharrelde door het huis, kwam steeds bij me kijken en bracht dan water, thee of een koel washandje om op mijn voorhoofd te leggen. Een paar keer hoorde ik haar binnenkomen als ik lag te doezelen. Dan kreunde ik zachtjes, gewoon om Maria's bezorgdheid te horen. Ze gaf me een kus op mijn voorhoofd en bracht een glaasje water. Ze voerde me zelfs hapjes soep.

Het was een van de fijnste dagen van mijn leven, dat zeg ik met mijn hand op mijn hart.

Maria vertrok toen ik achttien werd. Tegen die tijd had ze haar eerste kleinkind gekregen en ze had een oude hond met staar, en bovendien was ik min of meer volwassen, dus was er voor haar niet veel meer te doen. Daarna nam mijn vader een gewone schoonmaakster, en de boodschappen deed hij op weg naar huis na zijn werk. Maria hield contact via verjaardagscadeaus en kerstkaarten, maar uiteindelijk werd haar leven opgeslokt door haar